

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 115,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 115, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, je žalovaný **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 1.534 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, žalovaný vyslovil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o žádosti proto zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný současně určil, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Maďarsko. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobce byl ke dni 10. 8. 2015, kdy požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem krátkodobého schengenského víza, které mu vydalo Maďarsko s platností ode dne 7. 5. 2015 do dne 6. 5. 2016. Žalovaný proto dovodil, že v souladu s čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013 je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát Evropské unie, který žalobci vízum vydal, tj. Maďarsko, které svoji příslušnost uznalo. K otázce, zda azylová řízení v Maďarsku nejsou stížena systémovými nedostatky, žalovaný konstatoval, že Maďarsko je povinno posuzovat žádosti o mezinárodní ochranu objektivně, nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva, jakož i právními předpisy Evropské unie. Ta, popřípadě Rada Evropy, respektive Evropský soudní dvůr a Evropský soud pro lidská práva dosud nevydaly žádné závazné rozhodnutí, podle kterého by poskytování mezinárodní ochrany v Maďarsku bylo stíženo „systematickými“ nedostatky, natož, že by při něm hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žádné stanovisko v tomto smyslu nevydal ani Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, přestože již dříve vyzval, aby se členské státy Evropské unie zdržely předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka. Maďarsko je členem Evropské unie, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o základních lidských právech a svobodách a podle žalovaného je schopné zajistit dodržování právního řádu. Maďarsko nadto považuje za bezpečnou třetí zemi nejen Česká republika, ale i ostatní členské státy Evropské unie. Skutečnost, že v Maďarsku požádaly o azyl tisíce uprchlíků, podle žalovaného svědčí o neexistenci jejich obav z azylového systému. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem žalovaný uzavřel, že žalobci nehrozí v důsledku předání do Maďarska nelidské či ponižující zacházení.

Rozsudkem ze dne 11. 3. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 59, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 Azs 70/2016 - 70, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že krajský soud byl povinen provést žalobcem navržené důkazy, tj. zprávy, jejichž prostřednictvím chtěl žalobce prokázat systémové nedostatky v azylových řízeních v Maďarsku, popřípadě měl vysvětlit, proč důkazy neprovedl. Vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle Nejvyššího správního soudu je veřejně známou skutečností, že v poslední době Maďarsko čelilo příchodu značného množství migrantů, a není tak zcela vyloučeno, že by k systémovým nedostatkům v azylových řízeních konaných v této zemi mohlo docházet.

Rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 115, Krajský soud v Hradci Králové i v dalším řízení zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v průběhu správního řízení ani v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal závažnější pochybení. Konstatoval, že je mu obecně známo, že během druhé poloviny roku 2015 byla situace v Maďarsku kritická. Azylová zařízení byla přeplněná a Maďarsko mělo problémy se zajištěním migrace většího počtu osob přes své území, zejména na území Rakouska. Situace se však konsolidovala po uzavření hranic se Srbskem a Chorvatskem. Maďarsko je členskou zemí Evropské unie a podle krajského soudu by

pokračování

migranty nepřijímalo, kdyby jim nebylo schopné poskytnout požadované standardy. Vzhledem k tomu, že v současnosti již Maďarsko přijímá migranty, je nepochybné, že má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup. K další argumentaci krajský soud odkázal na rozhodnutí žalovaného. Žalobcem předložené důkazy podle krajského soudu svědčí o situaci v Maďarsku v průběhu kritických měsíců roku 2015, kdy se Maďarsko potýkalo s nečekaným a nárazovým tranzitem velkého množství osob, jejichž úmyslem bylo projít do Rakouska či Německa. Tato situace se však žalobce nemohla dotknout, protože disponoval platným povolením k pobytu v Maďarsku, které nadto souhlasilo s jeho návratem a projednáním žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud připustil, že řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany může trpět určitými průtahy, nejedná se však o zásadní systémové nedostatky. Krajský soud se nezabýval námitkami žalobce vůči otázce udělení či neudělení mezinárodní ochrany, neboť to bude předmětem řízení, ke kterému je příslušné Maďarsko.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konstatoval, že kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť žalovaný aplikoval čl. 3 nařízení č. 604/2013 toliko formálně bez ohledu na právo stěžovatele na mezinárodní ochranu, kterého se mu v Maďarsku, s ohledem na „systematické“ nedostatky, nemůže dostat. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se nezabýval otázkou, zda Maďarsko skutečně provede korektní azylové řízení. Z předložených důkazů vyplývá, že Maďarsko úmyslně ignoruje povinnosti, které mu vyplývají z nařízení č. 604/2013, a stěžovateli tak hrozí, že se navzdory probíhajícímu ozbrojenému konfliktu bude muset vrátit na Ukrajinu, aniž by příslušné veřejné orgány posoudily, že tím bude ohrožen jeho život a zdraví. Podle stěžovatele je v posuzované věci nezbytné upřednostnit právo na spravedlivý proces. Stěžovatel odmítl tvrzení krajského soudu, že mu Maďarsko poskytne běžné azylové řízení, protože se nebrání jej přijmout, jako nepřezkoumatelné a konstatoval, že způsobuje nepřezkoumatelnost celého rozsudku.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval argumenty, které již uvedl ve svém rozhodnutí, popřípadě, které již uvedl krajský soud v rozsudku. Nadto konstatoval, že stěžovateli hrozí v Maďarsku nanejvýše snížení sociálního standardu, přičemž v případě problémů se může obrátit na maďarské veřejné orgány. V případě návratu do země původu stěžovateli podle žalovaného nic nehrozí, protože dříve pobýval v západní části Ukrajiny, kde k ozbrojenému konfliktu nedochází. Vzhledem k uvedeným tvrzením žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j.

1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, neboť krajský soud se při výkladu práva dopustil zásadního pochybení, jež mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27, konstatoval, že „[z]a současné právní úpravy již tedy nemůže být sporu o tom, že v rámci Dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení vykazuje závažné nedostatky a v nichž podmínky přijetí žadatelů nevyhovují požadavkům plynoucím z čl. 3 Úmluvy, respektive čl. 4 Listiny základních práv EU. [...] Jestliže přitom mají české soudy poskytovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým stěžovatel určuje stát příslušný k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, účinnou ochranu žadateli, musí se stěžovatel již v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl takto určen jako příslušný, v souladu s pravidlem obsaženým v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III [tj. nařízení č. 604/2013]. Pokud by tak stěžovatel nečinil, staly by se soudy rozhodující v těchto řízeních de facto soudy nalézacími, což by bylo v rozporu s tím, jak je české správní soudnictví konstruováno.“

V rozsudku ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22, Nejvyšší správní soud poukázal na již dříve identifikované systémové nedostatky, kterými trpí azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015 - 82, podle kterého „[...] žádosti žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří na území Maďarské republiky přišli z území Srbska, mohou být na základě nařízení maďarské vlády č. 191/2015 a ustanovení § 9 maďarského zákona o azylu (č. 80 z roku 2007) odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřipustné. Nadto se lze proti takovému rozhodnutí bránit pouze žalobou podanou v třídní lhůtě. [...] Jestliže z § 53 maďarského azylového zákona vyplývá, že v žádosti o přezkum odmítnutého rozhodnutí správního orgánu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o takové žádosti rozhodne ve lhůtě osm dní od obdržení žádosti, lze srovnat situaci za níž

pokračování

Ústavní soud České republiky zrušil sedmidenní lhůtu v českém azylovém zákoně se situací v Maďarsku. Nadto proti těmto rozhodnutím soudu nejsou přípustné žádné opravné prostředky (viz § 53 odst. 5 maďarského azylového zákona). [...] Ačkoliv soudu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, brozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země (...) podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. [...] V případě existence takového automatizované procedury na straně maďarských úřadů, která je v rozporu se zásadou non-refoulement, nelze Maďarskou republiku považovat za zemi, kde není důvodná obava, že podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22, také poukázal na informaci Evropské komise k řízení o porušení povinnosti členského státu, jež bylo zahájeno proti Maďarsku z důvodu přijatých změn v maďarské azylové úpravě. Podle Nejvyššího správního soudu „[z]a hlavní nedostatky maďarského azylového systému Evropská komise v této souvislosti označila omezení možnosti uvádět v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nové skutečnosti; stanovení lhůty 8 dnů od doručení žaloby, v níž musí soud vydat rozhodnutí na základě dostupných dokumentů a na základě skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí; absenci automatického odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany; absenci práva žalobce na nařízení soudního jednání; svěření pravomoci meritorně rozhodovat o žalobách ve věci mezinárodní ochrany soudním tajemníkům v rámci řízení konaného na hranicích; a v neposlední řadě též skutečnost, že maďarské právo nově označuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku poukázal také na zprávu Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky z května 2016, publikovanou pod názvem „Hungary as a Country of Asylum“, která „[...] poukazovala na postavení plotu na hranicích se Srbskem a Chorvatskem a zřízení speciálních tranzitních zón, v nichž je třeba podat žádost o mezinárodní ochranu, přičemž podmínky řízení v těchto zónách neodpovídají unijním ani mezinárodním standardům. Zpráva dále kritizovala kriminalizaci migrantů, kteří protiprávně překročili hranice Maďarska, jež byla spojena s možností uložení trestu odnětí svobody až na 10 let, případně uložení trestu vyhoštění.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konečně poukázal na rozsudek Správního soudu v Oldenburgu ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 12 A 2572/15, který se zabýval nedostatečnými podmínkami přijetí žadatelů z kapacitních důvodů a plošným zajišťováním žadatelů, jež byli do Maďarska navraceni dle dublinského systému.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že stěžovatel v nyní posuzované věci nepřišel do Maďarska přes Srbsko; to ovšem samo o sobě nerozptyluje pochybnosti o tom, zda azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli z Ukrajiny, netrpí obdobnými systémovými nedostatky, na které Nejvyšší správní soud poukazoval především ve věci sp. zn. 5 Azs 195/2016. V návaznosti na ni Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 Azs 212/2016 - 32, konstatoval, že vzhledem k současné situaci je v případech, kdy má dojít k předání cizince do Maďarska, nepřípustné, aby správní orgán posoudil splnění požadavků podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi, neboť problematická situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku je všeobecně známá, přičemž nevládní organizace, jakož i Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky

poukazují na konkrétní skutečnosti, které svědčí o systémových nedostacích maďarské azylové praxe.

Také v posuzované věci se žalovaný zabýval požadavky podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 toliko obecně, bez ohledu na konkrétní problematické okolnosti, a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu doplnil svá zjištění prostřednictvím důkazů, které v žalobním řízení navrhl stěžovatel. Ani takto zjištěný skutkový stav kvůli své přílišné obecnosti však nevyjasnil nastíněné pochybnosti. Krajský soud tedy vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v důsledku čehož bylo žalobní řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Jelikož skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžadoval rozsáhlé doplnění, byly zde již v žalobním řízení dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a Krajský soud v Hradci Králové by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V dalším řízení se tedy bude žalovaný se zohledněním zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu zevrubně zabývat tím, zda azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli z Ukrajiny, netrpí systémovými nedostatky, které by bránily objektivnímu posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu v Maďarské republice.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. „[r]ozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.“

O náhradě nákladů řízení před Krajským soudem v Hradci Králové a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s.).

V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, vznikly stěžovateli hotové výdaje, které vynaložil na jízdné v souvislosti s jednáními u Krajského soudu v Hradci Králové. Žalovaný podle spisové dokumentace dne 11. 1. 2016 povolil stěžovateli opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dní s tím, že bude pobývat na adrese C. č. p. 32, přičemž dne 7. 3. 2016 se stěžovatel zúčastnil soudního jednání u Krajského soudu v Hradci Králové. Ze spisové dokumentace je rovněž zřejmé, že nejpozději dne 14. 4. 2016 stěžovatel ohlásil, že bude pobývat na adrese P. 212, D., přičemž dne 15. 8. 2016 a dne 19. 8. 2016 se účastnil jednání u Krajského soudu v

pokračování

Hradci Králové. Za zpáteční cestu z D. do Hradce Králové na první soudní jednání stěžovatel uplatnil výdaj ve výši 518 Kč, za zpáteční cestu na druhé soudní jednání uplatnil výdaj ve výši 508 Kč a za třetí zpáteční cestu žádný výdaj neuplatnil, avšak Nejvyšší správní soud dovodil, že byl stejný, jako v předchozím případě.

Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 1.534 Kč, proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradu nákladů řízení částku ve výši 1.534 Kč k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Vzhledem k tomu, že odměnu za zastupování v řízení o žalobě již ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal Krajský soud v Hradci Králové usneseními ze dne 22. 3. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 66, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 29 Az 41/2015 - 125, Nejvyšší správní soud mu přiznal pouze odměnu za zastupování v řízení o této kasační stížnosti, která se skládá z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 18. 9. 2016 podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a z částky 300 Kč za související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem DPH podle § 14a odst. 1 advokátního tarifu, náleží mu částka 714 Kč, tj. 21 % DPH z částky 3.400 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 4.114 Kč a budou ustanovenému zástupci stěžovatele vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu